

Pastýřský list faráře

Bratři a sestry,

Letos prožíváme opravdu výjimečnou postní dobu. Kromě újmy od masa, případně sladkostí či jiných potravin a půstu zdrženlivosti v různých oblastech našeho života se přidává ještě půst od společných modliteb a bohoslužeb. Že by po nás Pán Bůh takový půst chtěl? Zní to paradoxně, ale kdo zná moudrost pouštních otců, těchto hrdinských asketů prvních století, ví, že oni si ukládali nejen těžké posty, ale uměli i posty přerušit z lásky k bližnímu. Rovněž je znám i tzv. eucharistický půst, aby se zvýšila touha po svatém přijímání.

Jakkoli jsou společná shromáždění dobrá a mše svaté nenahraditelné, letos máme příležitost si více uvědomit co pro nás doopravdy znamenají. Jak by se mi beze mše svaté žilo? Co pro mě znamenají bratři a sestry, které v kostele potkávám. Nestalo se to všechno jen rutinou, stereotypem, samozřejmostí, se kterou se prostě automaticky počítá a moc nad tím nepřemýšlím? A když přemýšlím, tak jen kriticky? I diskuse o podobě bohoslužeb a způsobech slavení mše svaté mohou nabrat jiný význam, když nejsou žádné. Nabízí se i možnost udělat si domácí rodinnou bohoslužbu podle vzoru, který je k dispozici i na našich webových stránkách.

V pátek jsem si všiml, jak pár věřících přišlo na páteční křížovou cestu a na mši svatou a smutně odcházeli. Nedávno mi také jeden z vás řekl, že kněz je darem pro farnost, ovšem hned k tomu dodal: Vás však farnost nepřijala. Je to děsivá věta, ale evangelium počítá i s takovým případem: *A když vás někde nepřijmou, odejděte z onoho města...* (Lk 9,5). Nechci hned odcházet ani však tu nechci být proti vůli většiny. A tak na nás Hospodin seslal tento zvláštní půst. Pro farnost jistým způsobem půst od kněze a pro kněze půst od lidí. Je to doba, kdy mohu přemýšlet, jestli tu chci zůstat a pro farnost, jestli tu snese kněze jako jsem já. Prosim odpovězme si každý na tuto otázku.

Zatím tu však pořád jsem, sloužím denně mši svatou soukromě, zadané intence na dané dny platí a jsou odslouženy. Jsem k dispozici na faře pro svátost smíření, jsem ochoten zajít do domácností udělit svátost pomazání nemocných a donést eucharistii. V týdnu od 23.3. – 28.3. budu na duchovních cvičeních v břevnovském klášteře.

Dnes ráno jsem se setkal s panem, sochařem a restaurátorem Josefem Pospíšilem. Vyprávěl mi o kašně, která byla v Čáslavi mezi kostelem a farou, a právě v neděli na 3.postní připadá evangelium o samařské ženě, která jde ke studni navázat vodu. Ježíš ji tam požádá: Dej mi napít a žena po rozhovoru s ním řekne podobně: Dej mi tu (svou) vodu. Krásný dialog a krásná spolupráce, kdy jeden druhého obdarovává z toho, co může a má. Přál bych si, abychom všichni měli v naší farnosti dostatek této živé vody, kterou si vzájemně dáváme a kterou můžeme čerpat neustále z Boha, který je studnice milosrdenství a dobroty. Přál bych si, abychom tuto studnici během letošní zcela zvláštní a výjimečné postní doby opět našli a očistili a spolu s Ježíšem řekli: Dej mi napít.

P. Zdeněk Skalický

14.3.2020 Čáslav